

100 % Sally

Siden hun ble skutt i ryggen som toåring og ble lam, har Gud hatt en plan for Salamatu Kamaras liv. Det er hun helt overbevist om.

■ TEKST STINE SLETTÅS MACHLAR FOTO GEIR DOKKEN

Tre kvarter etter avtalt tid suser hun lett inn gjennom dørene på Kulturhuset i Oslo. Rekker frem hånden mot fotografen og sier:

– Hei, jeg er

Salamatu, men alle kaller meg Sally.

Henvendt til meg unnskylder hun seg for at hun er sen på grunn av en fysioterapitime hun hadde forvekslet tiden på, og som er helt nødvendig for at kroppen skal fungere resten av dagen. Så smiler hun bredt og gjentar det hun har skrevet på melding mange ganger etter at vi spurte om å få møte henne:

– Tusen takk for at dere spurte meg om å gjøre dette intervjuet. Det er så kult!

Sally liker å være i fokus. Sier hun alltid har likt oppmerksomhet. Det er lett å forstå hva hun mener når vi sekunder senere har beveget oss ut på gata for å ta bilder. Raskt tar hun kontrollen. Hodet opp, rumpa frem i stolen, armene i ulike positurer. Alt skal være perfekt.

Grimasene hun har lekt med mot kameraet, mens fotografen sier han bare tester lyset, glir plutselig over i et undrende uttrykk:

– Vent litt. Jeg får se bildene før dere velger hvilke som skal trykkes, sant?

– Det vet jeg ikke om vi kan love, men teksten skal du få se.

– Oh My God! Tuller du? Dere kan jo ikke gjøre det! Det er jo selveste Salamatu Kamara dere tar bilder av!

Så kommer latteren. Rungende.

Hjertelig. Slik at den fyller hele Youngstorget.

– Neida. Det går nok fint.

Hun liker å ha kontrollen over eget liv. Kun én vil hun dele den med:

Gud. Han stoler hun fullt og helt på. Da fotografen ber henne om å lukke øynene og tenke på den personen som gjør henne glad, sier hun:

– Da tenker jeg på Jesus. My man, in my heart. Han har en mening med alt i mitt liv, smiler hun.

Skutt på mammas rygg

Sally ble født under borgerkrigen i det vestafrikanske landet Sierra Leone. Som toåring klamret hun seg fast til morens rygg da de rømte fra skuddsalver. Tre kuler traff ryggen til Sally. Lenge var det usikkert om hun i det hele tatt ville overleve. Noe hun gjorde, men med varige lammelser.

Framtidsutsiktene i borgerkrigen som ryggmargsskadede toåring var så dårlige at familien kontaktet Sallys onkel som i mange år hadde bodd i Rakkestad i Østfold. Derfra startet prosjektet «Få Sally til Norge». Det fikk Sally på et fly til Norge som treåring. Til onkelen hun i dag kaller pappa og fortsatt bor sammen med.

– Jeg hadde mest sannsynlig ikke hatt de samme hjelpemidlene, godene eller det samme livet som jeg har nå dersom jeg hadde blitt igjen i Sierra Leone. Jeg hadde mest sannsynlig ikke hatt de samme målene og de samme

AVTALE MED

Salamatu Kamara (21)

– oftest bare Sally.

Bor i Oslo.

Studerer vernepleie på Høyskolen i Oslo og Akershus.

Deltar i serien 99% norsk på NRK, der hun reiser tilbake til Sierra Leone hvor hun ble født.

ambisjonene heller, for det er jo en helt annen struktur der, ikke sant. Så der er jo drømmer og håp annerledes.

Ifølge Sally hadde Gud en mening med dette.

– Jeg tror at Gud har en plan for alt, og Gud har en plan for alles liv og ting skjer fordi det skal skje.

Latteren runger ut over lokalet noen sekunder, før hun ser meg rett i inn øynene, som for å overbevise meg:

– Jeg prøver alltid å bare leve etter det mottoet at når Gud sier at ting skal skje, så skjer det. Jeg trenger ikke stresse over noen ting fordi, He's got my back.

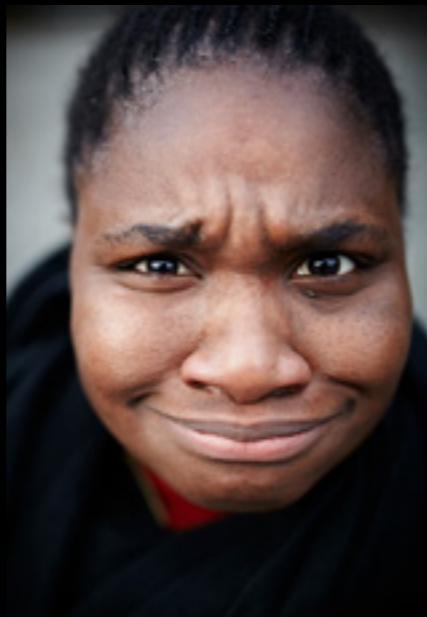
Samtalen med Gud

Samtidig har Sally også undret på hvorfor hun fikk denne starten på livet.

– Jeg har jo hatt veldig mange samtaler med Gud opp igjennom tidene, litt sånn der: «Hvorfor meg? Hvorfor akkurat meg, liksom?!» Men så får jeg

SØKER SAMMENHENG:

Salamatu Kamara innser at hun har fått store muligheter på grunn av skaden hun fikk som barn. Hun tror det er en mening med det som skjedde.

Jeg er veldig interessert i at folk skal ha det bra med seg selv. At folk bare skal elske seg selv, og at folk skal ta seg selv for den man er.

Hvem vil være som alle andre? Herregud! Dritmange klarer å gå!

alltid den bekreftelsen når noe skjer som gjør at jeg i stedet tenker: «Hvorfor ikke meg?».

– Hva mener du?

– Når dører åpner seg, når man får tilbud og innser at: Shit! Hadde jeg ikke hatt det livet, så hadde jeg ikke fått muligheten til å nå så mange mennesker, så hadde jeg ikke fått muligheten til å gjøre det jeg gjør, da.

– Tenker du at de mulighetene du har kommer fordi du har de utfordringene du har?

– Ja, absolutt! Altså, det blir jo det samme som om jeg hadde klart å gå. Dahadde jeg ikke hatt mulighet til å se på verden på den måten en som sitter i rullestol gjør. Det er jo sånn at hva enn du er eller hva enn du har, så blir livet ditt annerledes på grunn av det.

– Får du svar fra Gud noen gang, når du spør?

– Absolutt. Det er en dialog der jeg spør. Og så står jeg opp dagen etterpå, og plutselig har det jeg har spurt om eller bedt om eller tenkt på, skjedd.

– Hva spør du ham om?

– Jeg spør om masse rart. Jeg føler at

han svarer meg gjennom mennesker, gjennom situasjoner og gjennom følelser. Alt har en mening for meg, som sagt.

Ønsker ikke helbredelse

Selv om den kristne troen er sterk, ønsker ikke Sally å bli helbredet. De som prøver på det, kan passe sine egne saker.

– Jeg tenker at folk burde mind their own god damn business! Med mindre noen spør om helbredelse, ikke gå rundt og helbred folk.

Til dem som vil helbrede noen, sier hun: – Gud gjør ting på sin måte. Det er en grunn til at ting skjer, og shut up and pray for yourself. Altså, jeg vet ikke jeg. Jeg bare tror at jeg tror så mye på at ting skjer for en grunn at jeg bare ikke svarer, egentlig. For hva er det å svare?

Det er ingenting å si.

– Men selvfølgelig, man har jo de tankene, sånn «shit, er det de sier sant? Tror jeg så mye på Gud som jeg skal ha det til? Siden jeg sitter i rullestol?» legger hun tankefullt til.

Selv om hun har vært inne på tanken, passer ikke helbredelse inn i livsplanene.

– Jeg har større problemer enn det å sitte i rullestol. Det er så mange flere viktige ting i verden og ting som skjer i livet mitt enn at jeg har lyst til å reise meg opp og klare å gå. Jeg tror nok ikke at det hadde vært noe for meg akkurat nå, kanskje om ti år, tjue år. Kanskje aldri. For jeg mener at, altså, jeg hadde jo ikke vært Sally, like no, og hvem vil være som alle andre? Herregud! Dritmange klarer å gå! I don't wanna walk, I wanna be special!

Igjen fyller den hjertelige latteren rommet. Grunntanken hennes i livet er: See no evil, hear no evil, speak no evil.

– For meg handler det om bare det å være menneske generelt. Har du ikke hørt det selv, ikke snakk om det. Har du ikke sett det selv, ikke snakk om det.

Kjemper det hun kan

Likevel vil hun at folk skal bry seg mer. Kulturhuset i Oslo, her vi nå sitter, er blitt som et kontor. Her gjør hun skolearbeid og jobber med foredrags-tekstene sine. Det kan hun ikke gjøre hjemme, for der skal hun slappe av, mentalisere, kommunisere med Gud og hente krefter til å motivere. Drømmen er å bli motivator for andre.

Hun er allerede godt i gang. Aktiv i ungdomsorganisasjonen til Norges Handikapforbund, deltidsjobb i en bolig for eldre med psykiske vansker, som foredragsholder og som forfatter av kjærlighetsbrev. For å lære mottageren å bli mer glad i seg selv.

For henne var det naturlig å melde seg inn i NHFU, for å ta vare på de rettighetene som finnes og for å kjempe for flere. Minoritetene må kjempe, mener hun.

– Om det er hudfarge eller om det er funksjonshemming, så synes jeg det burde være viktig for alle å kjempe for rettigheter. Det er sykt viktig for meg å kjempe den kampen jeg kjemper med veldig mange andre fantastiske menne-

sker i NHFU. For det er den familien jeg er en del av.

– Jeg tenker på mine barn i fremtiden, jeg tenker på søsknene mine, jeg tenker på søsknebarna mine og alle de som kommer etter. Jeg vil ikke at de skal gå igjennom det vi går igjennom i dag. Selv om det kanskje ikke er så veldig ille i mange andres øyne, kan man absolutt gjøre det mye, mye bedre.

– Hva tenker du på når du sier det vi går igjennom i dag?

– Skjult diskriminering, utestengelse, stigmatisering. Det at dritmange unge funksjonshemmede har lyst på jobb. Men ikke får jobb. På grunn av hva da? Fordi de ikke kan se? Fordi de ikke kan

bevege kroppen som alle andre? Vi går tilbake i tid, der vi bestemmer hva slags mennesker det er verdt å satse på og som fortjener en sjanse i livet, og det skremmer meg! Jeg vil ikke at lillesøsteren min skal være en del av den epoken.

Tre familier

Sally kaller NHFU-gjengen for familien sin, fordi de står sammen. For henne er familie så mye mer enn DNA.

– Jeg føler meg som en del av tre ulike familier: Jeg er kvinne, som man kan si at er en undertrykket gruppe. Fordi jeg er kvinne blir jeg automatisk en del av «The Womanhood». Jeg er mørk i hud-

HILSEN SALLY: Hun skriver kjærlighetsbrev for hånd til folk for å minne dem på å elske seg selv. Vi trenger alle slike påminnelser, mener Salamatu Kamara.

en, så jeg er også en del av den familien, som kjemper den kampen for mørke, unge kvinner. Og så sitter jeg i rullestol.

– Det er liksom de tre verste tingene du kan være i verden i dag. En kvinne med mørk hud som sitter i rullestol. Herregud, hvem vil være sånn, liksom?

Som et resultat av disse tre tilhørighetene og mulighetene hun har fått i Norge mener hun at hun har en plikt til å engasjere seg.

– Når man først har en stemme som blir hørt, da må man bruke stemmen sin for å representere de ulike gruppene man er i, sier hun.

99% norsk

Det har hun også gjort lenge. I 2014 arrangerte hun en innsamlingsaksjon for mennesker i Sierra Leone. Hun ville hjelpe dem som ikke har fått samme mulighet som henne selv. 6000 norske kroner samlet de inn på en kveld. Pengene tok Sally med da hun på begynnelsen av dette året satte seg på flyet tilbake til Sierra Leone for første gang siden hun kom til Norge.

– Der nede er den summen veldig mye

pengen. Vi delte ut ris til å mette alle dem med nedsatt funksjonsevne i en gymsal. Det ga mye. Til dem og til meg som fikk lov å gi.

Grunnen til at hun dro tilbake nå, var serien «99% norsk» på NRK, som hun er med i. Der tar deltagerne med seg en venn til hjemlandet for å lære kulturen å kjenne. For Sally ble det ekstra sterkt.

Hun møtte legen som opererte henne først. Takkert ham for livet. I tillegg gravde hun ned kulene som hun hadde i ryggen etter skytingen. Sluttet sirkelen. Hun hadde gruet seg.

– Lenge har jeg hatt lyst til å dra tilbake, men vært usikker på om jeg tør. Om det var trygt for meg psykisk, på en måte. Men nå er jeg veldig glad for at jeg dro. Det var helt fantastisk. Jeg fikk så mye kjærlighet.

Spre kjærlighet

Den kjærligheten tok Sally med seg tilbake til Norge. Hun vil gi den videre. Ikke på den måten at hun kan være glad i alle. For hun har få hun trykker til hjertet. Desto viktigere er det for henne at folk er glad i seg selv. Det vil hun lære

Jeg tenker at folk burde mind their own god damn business! Med mindre noen spør om helbredelse, ikke gå rundt og helbred folk.

dem gjennom håndskrevne brev.

– Jeg er veldig interessert i at folk skal ha det bra med seg selv. At folk bare skal elske seg selv, og at folk skal ta seg selv for den man er. Noen ganger trenger man en påminnelse om hvor bra man er, at ting kommer til å gå bra, og at ting egentlig kanskje ikke er så ille som man skal ha det til. Så jeg begynte å skrive kjærlighetsbrev til folk for å booste deres hverdag og kanskje gi en liten greie som de kan ha før de starter dagen, sier hun.

Godt på vei til å bli den motivatoren hun ønsker å være. ■